

MARY HIGGINS

CLARK

ALAFAIR BURKE

NEPATŘÍM TI

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2018 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Translation © Soňa Tobiášová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu YOU DON'T OWN ME
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
First Pocket Book, an imprint of Simon & Schuster, Inc.
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-896-8

*Pro mého prvorozeného pravnuka
Williama Warrena Clarka
Vítej na světě, Wille!
Mary*

Pro Davida a Heidi Leshovy

Zdravím!

Alafair

Poděkování

Znovu jsem si uvědomila, jak moudré bylo rozhodnutí spolupracovat se spisovatelkou Alafair Burkeovou. Výsledkem společného úsilí je tedy další vyřešený zločin.

Marysue Rucci, šéfredaktorka v Simon & Schuster, mi v průběhu psaní opět poskytla cenné rady.

Má domácí parta se stále solidně drží. Tím myslím svého výjimečného chotě Johna Conheeneyho a Clarkovic tým, tedy členy rodiny, kteří můj příběh čtou a poskytují mi zpětnou vazbu. Jsou světlem na cestě k tištěnému slovu.

Stejně jako vy, milí čtenáři. Na vás při psaní myslím a jste mi stále stejně drazí jako tehdy v roce 1975, když jste si koupili mou první knihu a pomohli mi zahájit tuto životní pouť.

Zdravím a přeji vše dobré

Mary

Prolog

Šedesátiletá Caroline Radcliffeová málem upustila jeden z talířků, které právě rovnala do přečpané skříňky, když se z pokojíku ozvalo zakvílení. Ihned se zastyděla, že si děti na moment přestala všímat. Vždyť se při pohledu z okna těšila, že teď, na konci března, s nimi bude moci trávit víc času venku.

Vyrazila tedy směrem, odkud se ozýval pláč. Cestou se kolem ní prohnal čtyřletý Bobby, který se vzrušeně zahihňal. V pokoji našla uplakanou dvouletou Mindy. Upírala zoufalé modré oči na kostky rozházené kolem jejích nohou.

Nebylo těžké pochopit, k čemu došlo. Bobby byl milý klučina, jen ho občas těšilo malé Mindy něco nehezkého povést. Caroline mu chtěla vysvětlit, že mu holky později všechno oplatí, ale také si uvědomovala, že jde pouze o sourozenecké šarvátky, které se vždycky nějak urovňají.

„To nic, zlatíčko,“ konejšila Mindy. „Pomůžu ti to znova postavit.“

Mindy našpulila pusinku a odstrčila nejbližší kostku. „Nechci!“ Znovu se rozplakala a začala se dožadovat matky.

Caroline si povzdychla, shýbla se a zvedla batole do náruče. Pevně ho objala a utěšovala, dokud se jeho rozrušené oddechování nevrátilo do normálu.

„To už je lepší,“ chlácholila děcko. „To je moje Mindy.“

Mindyin otec, doktor Martin Bell, se sice jasně vyjádřil, že si nepřeje, aby Caroline děti tolik opečovávala. Čímž myslel i podobné konejšení, pokud se rozpláčou. „Jde o jednoduchý princip odměny a trestu,“ říkával. „Nechci je přirovnávat ke psům, ale... takhle se učí v podstatě všechna zvířátka.“

Ona chce, aby ji někdo nosil a choval. Ale jestli to uděláte pokaždé, když začne natahovat, bude pak bulet celé dny.“

Caroline se to srovnání se psy opravdu moc nelíbilo. O výchově dětí toho už taky věděla dost. Vždyť vychovala dvě vlastní a jako chůva pomáhala se šesti dalšími. Bellovi byli její čtvrtá rodina a Bobby s Mindy podle jejího názoru potřebovali mnohem víc láskyplné péče, než dostávali. Jejich táta byl ale věčně v práci a pro každého v domě, včetně malých děcek, měl celou sadu pravidel. A to i pro jejich matku. No, paní Bellová to rozhodně neměla jednoduché, ale právě proto si k dětem platila Caroline, i když byla sama ženou v domácnosti.

„Bobby.“ Zaslechla jeho kroky na schodech. „Bobby!“ zvýšila hlas. Když tu pán domu není, nemusí se starat, kolik s dětmi nadělají hluku. „Chci s tebou mluvit a ty víš dobře proč!“

Měla pro ty dva sice slabost, ale rozhodně si nenechala všechno líbit.

Postavila Mindy pod schody a čekala, až k nim chlapec dojde. S každým krokem zpomaloval, jako by chtěl oddálit nevyhnutelné. Mindy se zvědavě dívala z jednoho na druhého a čekala, co přijde.

„Už to nedělej,“ pokárala ho a ukázala na Mindy. „Co řekneš?“

„Promiň, Mindy,“ zašeptal klučina.

„Neslyšela jsem dobře,“ reagovala Caroline.

„Promiň, že jsem ti to zbořil.“

Caroline ještě vyčkávala, dokud Bobby sestřičku váhavě neobjal. Mindy se stále zlobila a nehodlala omluvu přijmout tak snadno. „Jsi zlej,“ zakvílela.

Vtom je přerušilo rachocení vrat garáže v suterénu. Ze všech domů, v nichž Caroline zatím pobývala, byl tenhle nejluxusnější. Šlo o kočárovnu z konce devatenáctého století, kde byli kdysi ustájeni i koně, přeměněnou v přepychové

bydlení s moderním vybavením, včetně garáže v přízemí, což byla na Manhattanu výjimka.

Tatínek je doma.

„A teď honem uklidit ten binec v pokoji, než to váš otec uvidí.“

Beng, beng, beng!

Caroline zděšeně vykřikla, až tím vyděsila a rozplakala děti.

„Asi petardy,“ zkoušela je uklidnit, třebaže jí instinkt jasně napovídal, že zaslechla střelbu. „Běžte nahoru, než zjistím, co je to za rámus.“

Děti byly v půlce schodiště, když odběhla k předním dveřím a pak ven a po schodech na příjezdovou cestu. V BMW pana Bella svítilo světlo, dveře na straně řidiče zůstaly pootevřené. Doktor Bell ležel zhroucený na volantu.

Caroline šla blíž a uviděla krev. Uviděla dost, aby pochopila, že to nemohl přežít.

V šoku zaběhla zpět do domu a vytočila 911. Nějak ze sebe vysoukala adresu, když se ozval operátor, a pomyslela na Kendru v patře, jako obvykle v podroušeném stavu.

Dobrý bože, kdo to řekne dětem?

1

O pět let později Caroline stále pracovala ve stejném domě, ale mnohé se změnilo. Mindy s Bobbym už nebyli její děťátka, ale školáci na konci první a třetí třídy. Už plakali jen zřídka, nezačínali, ani když přišla řeč na jejich otce.

A z Kendry, jak teď říkala paní Bellové, se stal docela jiný člověk. Neprospala celé dny, byla dobrou mámou a také

chodila do práce. Caroline proto dvakrát týdně vyzvedávala děti u prarodičů v bytě na Upper East Side. Nikdo z nich z toho ale radost neměl. Upjatý doktor Bell byl v porovnání se svými rodiči v podstatě svobodomyšlný člověk.

Caroline ještě ani nedošla k výtahu, když se za jejími zády ozvala paní Bellová. Otočila se tedy a uviděla je oba stát ve dveřích. Starý pan Bell byl hubený, až vyzáblý, prořídle vlasy si česal přes vejčitou lysinu. Jako primář cévní chirurgie v prestižním Mount Sinai Medical Center si zvykl, že musí být po jeho, a ani po devíti letech v penzi se zachmuřený výraz, který si každý den přinášel z nemocnice, ani trochu nezměnil.

Cynthia Bellová, nyní osmdesátiletá dáma, už nejevila žádné známky někdejší krásy. Její pleť po dlouhém pobytu na slunci působila jako zmačkaný papír, svěšené rty budily dojem věčného roztrpčení.

„Ano?“ ozvala se Caroline.

„Jestlipak se Kendra tu producentku vůbec pokusila přesvědčit, aby se o Martinův případ začala zajímat?“ chtěl vědět doktor Bell.

Caroline se zdvořile usmála. „Já přece nemůžu mluvit o tom, s kým paní Bellová co...“

„Myslíš *Kendru*,“ reagoval přísně. „Jediná paní Bellová je tu moje manželka. Tamta ženská už není provdaná za mého syna, protože můj syn byl zastřelen na příjezdové cestě u svého domu.“

Caroline se pokoušela udržet zdvořilý výraz. Ihned si vzpomněla na scénu, která se kvůli tomu strhla před půl rokem v jejich obývacím pokoji. Robert a Cynthia je požádali, aby se po Mindyině tanečním vystoupení stavili u nich doma. Vyprávěli Kendře o televizním pořadu *V podezření*, který se zabýval vyšetřováním odložených kriminálních případů. Aníž by o tom Kendru informovali, poslali do studia dopis s žádostí, aby se zabývali Martinovou nevyřešenou vraždou.

Jediná současná paní Bellová se teď vmísila do hovoru. „Kendra nám řekla, že ta Laurie Moranová, ta producentka, ten případ taky odmítla.“

Caroline přikývla. „Přesně to se stalo. Kendra z toho byla přinejmenším stejně rozrušená jako vy. Teď musím odvézt vaše vnoučata domů, než mi skončí směna,“ dodala, přestože nikdy přesčasové hodiny příliš nehlídala.

Když výtah sjížděl z apartmánu Bellových do haly, měla pocit, že Bellovi ten nápad z hlavy jen tak nepustí. Tušila, že jméno Laurie Moranová brzy opět uslyší.

2

Laurie Moranová poctivě šlapala na stacionárním kole do rytmu dunící techno hudby v místnosti osvětlené jako diskotéka z konce 70. let. Muž vpředu k tomu znovu nadšeně zavýskal, aniž tím rozptýlil její pochyby o zdravotním přínosu takového plahočení.

Charlotte po její pravici, která dnešní ranní hodinu spinningu navrhla – se rozpustile usmívala a otírala si čelo malým ručníkem. Její hlas nebyl přes hudbu slyšet, ale Laurie jí dokázala odezírat ze rtů: „Užíváš si to!“ Linda Websterová-Cennerazzová na druhé straně působila stejně vyčerpaně jako Laurie.

Ta si jízdou rozhodně neužívala. Pocítila chvilkovou úlevu, když se hudba změnila a ozvala se píseň, kterou poznala, ale pak to dokonale opálený, svalnatý instruktor zkazil výkřikem: „Otočte knoflíkem lidi! Je čas na další kopec!“

Laurie se natáhla k převodovce na rámu kola, ale posunula ji o dva stupně vlevo místo vpravo. To poslední, co potřebovala, bylo trénovat svoji odolnost, zvlášť tu psychickou.

Když mučení skončilo, vyšla s ostatními unavenými cvičenci ven a courala se za Charlottou a Lindou do šatny. Ta se nepodobala žádné, jakou Laurie kdy navštívila. Tady měli hebké župany, ručníky provoněné eukalyptem a vodopád vedle sauny.

Zkrášlování Laurie nezabralo víc než deset minut díky sestříhu polodlouhých vlasů, které stačilo jen umýt, troše hydratačního krému a řasenky. Odpočívala na cedrovém lehátku, zatímco se Charlotte také v rychlosti upravovala.

„Nemůžu uvěřit, že se takhle mučíš čtyřikrát týdně,“ řekla Laurie.

„Já taky ne,“ ozvala se Linda.

„A nezapomeň, že další tři dny trénuju i jinde,“ dodala Charlotte.

„Teď už se vytahuješ,“ odbyla ji Linda.

„Hele, pochopila jsem, že musím cvičit víc, protože většinu času prosedím v práci nebo na večerech s klienty. Vy dvě toho za den naběháte dost.“

„Tak to máš pravdu,“ řekla Linda a zamířila do sprchy.

Laurie věděla, že Charlotte má prakticky v popisu práce být v co nejlepší kondici. Byla newyorskou šéfkou rodinné firmy Ladyform, oblíbeného výrobce špičkového sportovního oblečení pro ženy. „Jestli se sem ještě někdy vrátím, sednu si do vířivky vedle vodopádu a funění nechám na tobě.“

„Jak chceš, Laurie. Ty už jsi přece perfektní i tak. Vždyť tebe napadlo, že se chceš před velkou svatbou dostat do lepší formy.“

„Nebude to *velké*,“ namítla Laurie. „Už nevím, jak mě to napadlo. Ty svatební časopisy ženským vymývají mozek: značkové šaty ze salonu, tisíce kytěk a záplava tylu! To už na mě bylo moc. Vystřízlivěla jsem.“

Když pomyslela na blížící se svatbu s Alexem, zaplavila Laurie vlna radosti. Nedala to však na sobě znát a klidným tónem

pokračovala. „Jakmile Timmy dokončí školní rok, uspořádáme menší oslavu a vyrazíme společně na rodinný výlet.“

Charlotte nesouhlasně zavrtěla hlavou a uložila gel na vlasy do černého koženého batohu od Prady. „Laurie, věř mi. Zapomeň na rodinný výlet. Ty a Alex máte jet na *líbánky* – sami dva a připíjet si šampaňským. Leo se o Timmyho rád postará, až budeš pryč.“

Laurie si všimla, že je žena u skříňky ve vedlejší řadě poslouchá, a ztišila hlas. „Charlotte, velkou svatbu jsem si užila s Gregem. Tentokrát to chci klidnější. Důležité je, že budeme s Alexem nadobro spolu.“

S advokátem Alexem Buckleym se Laurie seznámila, když ho najala jako moderátora svého televizního pořadu *V podezření*. Stal se jejím důvěrníkem v práci a pak i mimo ni. Když však z pořadu odešel a vrátil se na plný úvazek k právnické praxi, Laurie si nebyla úplně jistá, jestli má Alex dál patřit do jejího života. S Gregem zažila velkou lásku a po jeho ztrátě se snažila skloubit náročnou kariéru a život ovdovělé matky, jak se dalo. Myslela si, že to ke spokojenosti stačí, dokud jí Alex nedal jasně najevo, že stojí o víc.

Po tříměsíční odluce zjistila, že je bez Alexe nešťastná. Zavolala mu jako první a pozvala ho na večeři. Když zavěsila, věděla, že se rozhodla správně. Byli zasnoubeni už dva měsíce a těšilo ji nosit platinový prsten s diamantem, který jí koupil.

Nedokázala si ale vzpomenout, jestli se Alexe vůbec někdy zeptala, co by chtěl *on*.

Snažila se představit si, jak kráčí dlouhou uličkou v nabíraných bílých šatech, ale vždy viděla jen Grega, jak na ni čeká před kostelem. Když si zkoušela vybavit, jak si vyměňuje manželský slib s Alexem, byli vždy někde venku, obklopeni květinami, nebo dokonce bosí na pláži. Přála si něco výjimečného, ale jiného, než zažila předtím. Jenže stále šlo vlastně jen o *její* přání.

Už byla téměř u dveří své kanceláře, když si uvědomila, že se její asistentka Grace Garciová snaží upoutat její pozornost. „Hej, Laurie, vnímáš mě?“

Zamrkala a ocitla se zpátky v reálném světě. „Promiň, Charlotte mě vytáhla na spinning, ještě se mi z toho točí hlava.“

Grace na ni upírala pohled velkých tmavých očí, lemovaných linkami v kočičím stylu. Dlouhé černé vlasy měla stažené do pevného uzlu, na sobě lichotivé zavinovací šaty a boty ke kolenům – dnes jen na sedmicentimetrových podpatcích, na Graceiny poměry tedy prakticky nízkých.

„Ti závisláci na spinu jsou jako sekta,“ prohlásila se zjevným pohrdáním. „Všechno to výskání a halekání, bláznivé oblečky jako na Tour de France. Jako bys nebyla ve fitku, ale na Páté avenue.“

„Rozhodně to nebylo nic pro mě. Ale tys mi chtěla něco říct, ne?“

„Jasně. Když jsem ráno dorazila, čekala na tebe v hale návštěva. Ochranka tvrdila, že přišli už před osmou a trvali na tom, že počkají, dokud nedorazíš.“

Laurie byla vděčná za úspěch svého pořadu, ale obešla by se bez vedlejších výhod, jako jsou fanoušci, kteří chtějí „zaskočit“ do studia pro selfie a autogramy.

„Seš si jistá, že to nejsou Ryanovi fanoušci?“ Jakkoli byl Alex u diváků oblíbený, současného moderátora Ryana Nicholse mladší generace zřejmě přímo zbožňovala.

„Určitě přišli za tebou. Pamatuješ se na případ Martina Bella?“

„Samozřejmě.“ Před několika měsíci si Laurie myslela, že ten případ by byl pro pořad *V podezření* ideální – renomovaný lékař zastřelený na příjezdové cestě kousek od domu, kde na něj čeká žena a děti.

„Ti dva v konferenční místnosti B jsou jeho rodiče. Tvrdí, že syna zavraždila manželka, a chtějí, abys to dokázala.“

3

To, čemu Grace říkala konferenční místnost B, se nyní oficiálně nazývalo „Konferenční místnost Bernarda B. Holdera“.

Šéf studia Brett Young ji tak pokřtil po Holderově loňském odchodu do důchodu. Holder pracoval ve studiu ještě déle než Brett a dohlížel na nejrůznější pořady jako telenovely, drsné reportáže a nový druh reality show, která byla všechno, jen ne realistická.

Grace však nadále označovala místnost jako dřív. Laurie chtěla Bernieho mnohokrát pokárat za nevybíravé vtipy, které dělal na Gracein účet, ale ta se raději jen zdvořile usmívala. „Já tu budu ještě dlouho po něm,“ říkávala. A měla pravdu.

Když se Laurie blížila ke dveřím, slyšela z konferenční místnosti zvýšené hlasy. Než otočila klikou, zastavila se. Ženský hlas prohodil něco o tom, že je třeba jít dál a mít klid už kvůli dětem. „Nesnáším, když je jméno rodiny zapleteno do skandálu.“ Mužský hlas byl pronikavější, rozzlobený. „Na zachování rodinného jména kašlu. Zavraždila nám syna.“

Laurie počkala ještě pár vteřin a pak konečně vstoupila do místnosti. Paní Bellová seděla zpříma v křesle, její manžel stál poblíž. Laurie se představila jako producentka pořadu *V podezření* a podala mu ruku.

„Doktor Robert Bell.“ Jeho stisk byl pevný a krátký.

Ruku jeho ženy naopak sotva cítila. „Říkejte mi Cynthia,“ řekla tiše.

Laurie viděla, že si Grace už zahrála na hostitelku. Oba měli papírové kelímky s kartónovými obaly, které chránily ruce před horkou tekutinou.

„Asistentka říkala, že jste tu od rána.“

Doktor Bell měl ledové oči. „Upřímně řečeno, paní Moranová, předpokládali jsme, že je to jediná možnost, jak si pojistit, že se s vámi skutečně setkáme.“

Bylo jí jasné, že přinejmenším půlka toho páru ji považuje za nepřítele, ale netušila proč. O Robertu a Cynthii Bellových věděla jen to, že přišli o jediného syna tragickým způsobem, už proto se k nim tedy musela chovat laskavě.

„Prosím, říkejte mi Laurie. A posaďte se, doktore Belle, jestli vám to bude příjemnější,“ dodala a ukázala na volné místo vedle jeho ženy. Zadíval se na ni podezřívavě, ale Laurie se uměla chovat tak, že lidi brzy uklidnila. Téměř cítila, jak mu začíná klesat krevní tlak, když usedal do koženého křesla. „Předpokládám, že jste tu kvůli synovi. Jsem s tím případem obeznámena.“

„Samozřejmě, že ano,“ vybafl doktor Bell a vysloužil si tím nesouhlasný pohled své ženy. „Omlouvám se. Je mi jasné, že jste velmi zaneprázdněná, ale jistě si pamatujete jméno mého syna a okolnosti jeho hrozná smrti. Konec konců jsme to byli my, kdo vás kontaktoval. Dopis jsme psali společně, radili se a nebylo to snadné, víte?“

Natáhl se k manželce a sevřel její ruku ve své. „Vyprávět o té strašné noci. Museli jsme identifikovat tělo našeho jediného dítěte. Je to nepřírozené. Jsme odsouzeni přežít novou generaci.“

„Léta jsme byli bezdětní,“ dodala Cynthia. „Mysleli jsme si, že to tak zůstane. A pak, když mi bylo čtyřicet, se nám narodil on. Byl to náš malý zázrak.“

Laurie přikývla, ale nic neřekla. Někdy bylo tiché naslouchání to nejlepší, co mohla pro pozůstalé udělat. Zнала to z vlastní zkušenosti.

Cynthia si odkašlala, než promluvila. „Chtěli jsme to slyšet na vlastní uši. Proč nám nepomůžete najít vraha našeho syna? Pomohli jste už tolika jiným rodinám. Proč náš syn nestojí za námahu?“

Jednou z nejtěžších částí práce Laurie bylo probírat se dopisy, e-maily, příspěvky na Facebooku a tweety od přeživších. Tolik nevyřešených vražd nebo lidí, co zmizeli. Jejich přátelé a rodiny posílali Laurie podrobný popis případů, doplněný příběhy o ztracených životech. Fotky z promoci, fotky dětí, pomníky snů, které se nikdy nesplní – už jen to někdy stačilo, aby se Laurie rozplakala. Usoudila, že by přineslo víc škody než užitku sdělit jim osobně, že s jejich případy nepokračuje. Ale někdy, jako třeba v tuto chvíli, to ti lidé chtěli slyšet přímo od ní.

„Je mi to moc líto.“ Tohle Laurie vyslovila už mnohokrát, ale bylo to stále stejně těžké. „Nejde o to, že by za to nestál. Víím, že měl malé děti a byl uznávaným lékařem. Přijímáme ale jen několik případů ročně a musíme se soustředit na ty, u nichž je šance dosáhnout pokroku tam, kde policie neuspěla.“

„Policie ničeho nedosáhla,“ řekl Robert. „Nemá ani podezřelého, natož aby někoho zatkla nebo odsoudila. A my se musíme dívat, jak Martinův vrah vychovává jeho děti.“

Nevyslovil jméno, ale Laurie věděla, že mluví o bývalé snaše. Podrobnosti případu už si vybavovala jen mlhavě, ale vzpomněla si, že ta žena byla v manželství nešťastná, a taky se zdálo, že vybírá peníze za nejasnými účely.

„To je na tom vlastně to nejhorší,“ dodala Cynthia. „Je strašné žít s tím, že Kendra zabila našeho syna a prošlo jí to. Ale prarodiče v podstatě nemají žádné zákonné právo vídat vnoučata. Věděla jste to? Naši právníci se na to podívali a jasně řekli, že pokud ji neodsoudí za Martinovu smrt, má výhradní právo rozhodovat o dětech. Což znamená, že na ni musíme být hodní, abychom o Bobbyho a Mindy docela nepřišli. Což je odporné.“

„Moc se omlouvám,“ řekla Laurie znovu a připadala si jako zadržnutá deska. „Nikdy to pro nás není snadné rozhodnutí.“

Z dopisů, kterými se Laurie běžně probírala, pochopila, že v zemi jsou tisíce nedořešených případů. Záhad, čekajících na vysvětlení. Mnohé z nich však byly záhadami bez vodítek. Žádné volné nitky, kterých by se chytili. Žádné hroby, které by se daly najít. Laurie pro svou práci potřebovala stopy, které by mohla sledovat. Dopis Bellových k případu jejich syna vypadal slibně. Výhodou bylo i to, že šlo o místní záležitost. Během školního roku se snažila cestovat co nejméně. Bohužel, ani tento případ nakonec nevyhovoval. Pořad *V podezření* vyžadoval podezřelého nebo podezřelé, kteří jsou ochotni vystoupit před kamerou a hájit svou nevinu. V pořadu s nimi nevystupovala policie, obhájci, neměli ani právo mlčet, pouze povinnost reagovat na tvrdé otázky. Ne každý podezřelý byl ochoten na to přistoupit.

„Jak už název pořadu napovídá,“ snažila se Laurie vysvětlit, „neobejdeme se bez spolupráce ze strany lidí, kteří žili léta s puncem podezřelých.“

„Jsou tu další podezřelí?“ chtěl vědět Robert.

„To se snažíme zjistit, až když usoudíme, že bychom případ mohli vyřešit.“

„Ale právě jste naznačila, že to je důvod, proč nemůžete případ našeho syna použít. Že potřebujete spolupráci podezřelých, abych tak řekl.“

„No ano.“

„A kdo jsou ti další? Možná je dokážeme získat.“

„Obávám se, že k tomu jsme se nikdy nedostali.“ Laurie měla pocit, že se neustále opakuje, jako ve špatné verzi hry *Kdo byl první?*. Laurie bylo z dopisu Bellových i ze zpráv v tisku jasné, že nové vyšetřování vraždy Martina Bella bude vyžadovat spolupráci vdovy Kendry. Kdyby byla ochotná se zapojit, Laurie by spolu s ní, s policií a ostatními svědky vyhledala další podezřelé a pokusila se je přesvědčit k účasti. Kendra Bellová ale dala důrazně najevo, že je proti tomu, aby v pořadu vystupovala, takže se Laurie přesunula

k jinému případu. Teď nechápala, proč jsou z toho Bellovi tak zmatení.

„Kendra byla naše jediná podezřelá,“ řekl Robert. „Policie ji tak nikdy neoznačila, ale pro nás je to jasné a logické. Co víc potřebujete?“

Miha se náhle zvedla a Laurie zašimralo v žaludku.

Uvědomila si zdroj toho zmatku a rozčarování.

„A vy si myslíte, že je Kendra ještě stále ochotná se zúčastnit?“ zeptala se, aby si ověřila svou teorii.

„Rozhodně,“ vyhrkla Cynthia a oči se jí rozzářily. „Byla velmi rozrušená, že trvalo celé měsíce, než jste se k tomu dostala, a pak ji odmítla. Prosím, řekněte, že si to ještě rozmyslíte.“

Laurie se zdvořile usmála. „Nemohu nic slíbit. Ale dovolu mi, abych se na ten případ ještě jednou podívala a ujistila se, že jsem nic nepřehlédla.“

Ve skutečnosti Laurie vůbec netrvalo měsíce, než se rozhodla, a nikdy případ neodmítla. Kendra Bellová Robertovi a Cynthii lhala a Laurie chtěla zjistit proč.

4

Laurie doprovodila Bellovy k výtahu a vrátila se do kanceláře, aby si oživila průběh a detaily případu Martina Bella. Vzpomněla si, jak byla nadšená, když v kupě pošty od fanoušků poprvé narazila na dopis jeho rodičů. Příklad se zdál být pro její pořad jako stvořený. Martin byl podle všeho skvělý lékař a milující mladý tatínek z renomované newyorské rodiny. Jeho otec působil jako primář chirurgie na Mount Sinai a dědeček byl generálním prokurátorem státu. Jméno Bell se dalo číst na mnoha budovách po celém New Yorku.

A pak byl jejich drahý syn Martin zastřelen před svým přepychovým domem v Greenwich Village.

Skvělý mladý lékař – i otec rodiny – zničehonic zavražděn v srdci Manhattanu. V té chvíli si samozřejmě vzpomněla na svého Grega. Jak jinak?

Jenže tím podobnost s Gregovým případem končila.

Její syn Timmy byl totiž svědkem otcovy vraždy. V té době mu byly teprve tři roky, ale dokázal aspoň zčásti popsat pachatele a všiml si jeho očí: „Modročko mi zastřelil tátu... Modročko to byl!“ Malé děti Martina Bella hlídala jejich chuva a nikdo další střelbu na příjezdové cestě nezaslechl.

A na rozdíl od Kendry Bellové nebyla Laurie nikdy považována za podezřelou z Gregovy vraždy. Jistě, během těch pěti let, kdy zůstala nevyřešená, se i na ni někdo občas podezřívavě zadíval. Pro některé lidi je partner automaticky viníkem. Ale otec Laurie Leo byl v té době zástupcem komisaře newyorské policie. Žádný policista by se bez pádných důkazů neodvážil ji nějak špinit.

Kendru naopak protáhli ždímačkou bulvárního zpravodajství všech newyorských médií. Už před smrtí byl Martin Bell známý jako vycházející hvězda neurologického oddělení newyorské univerzity i pak, když odešel a založil si vlastní, poměrně odvážnou praxi specializovanou na léčbu bolesti. Byl autorem bestselleru, v němž vyzdvihoval homeopatické léky, mírnění stresu a fyzioterapii jako prostředky ke zmírnění bolesti. Použití léků na předpis či chirurgických zákroků připouštěl až v krajním případě. Laurie si vzpomněla, jak Greg jednou řekl, že by měl na pohotovosti mnohem méně pacientů, kdyby praktici dali na Bellovy rady. Jak Bellova sláva rostla, někteří lidé o něm začali mluvit jako o zázračném člověku. Po jeho vraždě se pak protiklad mezi jeho veřejným a soukromým životem jevil o to výraznější. Objevily se fotografie, na nichž Kendra působí neupraveně a zmateně. Vyšlo najevo, že byla pravidelnou návštěvnicí